

PRZEPISY POMIAROWE KLASY TANGO

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Niniejsze przepisy pomiarowe zostały utworzone w celu ujednolicenia parametrów jachtów rywalizujących w klasie Tango.

Podstawowym celem poniższych przepisów jest rozwój ilościowy i jakościowy jachtów klasy TANGO oraz zbliżenie ich szans w regatach.

Każdy jacht klasy TANGO musi posiadać ważną licencję konstruktora oraz jego parametry muszą odpowiadać niniejszym przepisom.

Zarząd Stowarzyszenia Klasy TANGO powołuje Komisję Techniczną, której podstawowym zadaniem jest ustalenie zgodności poszczególnych jachtów z przepisami pomiarowymi. Komisja Techniczna powoływana jest na czas zgodny z Kadencją Zarządu. Komisja Techniczna wystawia poszczególnym jachtom certyfikaty pomiarowe stwierdzające ich zgodność z przepisami pomiarowymi oraz posiada REJESTR CERTYFIKATÓW. Komisja Techniczna składa się z trzech do czterech członków, przy czym do rozwiązywania szczególnie trudnych problemów związanych z interpretacją przepisów może rozszerzyć swój skład poprzez powołanie odpowiednio kompetentnych osób spoza Stowarzyszenia Klasy TANGO.

Certyfikat pomiarowy musi być aktualizowany przy zmianie parametrów pomiarowych jachtu. Certyfikat przypisany jest do danego jachtu. Jacht może zostać pozbawiony certyfikatu na wniosek Komisji Technicznej, jeśli przestanie spełniać przepisy pomiarowe klasy TANGO.

PRZEPISY POMIAROWE

Jacht klasy TANGO musi spełniać przepisy pomiarowe zarówno dotyczące parametrów zewnętrznych jachtu, jak i zabudowy wnętrza.

1. Kadłub jachtu klasy TANGO musi być wykonany z laminatów poliestrowo-szklanych lub epoksydowo-szklanych. Kształt kadłuba i jego parametry zewnętrzne: długość, szerokość, wysokość burty, pochylenie dziobnicy, ukształtowanie pokładu wraz z kokpitem muszą być zgodne z dokumentacją konstruktora Andrzeja SKRZATA.
2. Skrzynia mieczowa pojedyncza, może być dowolnego typu z mieczem szybrowym lub obrotowym. Miecz może być wykonany z laminatu ps lub es lub stalowy. Miecz całkowicie podniesiony do góry nie może wystawać poza obris dna.
3. Jacht może posiadać balast wewnętrzny umieszczony w dowolnej przestrzeni jachtu blisko dna. Balast wewnętrzny musi być zalokowany, tak aby nie mógł ulec przemieszczeniu.
4. Urządzenie sterowe musi umożliwiać całkowite podnoszenie płetwy sterowej, tak aby nie wystawała poniżej poszycia dna kadłuba jachtu. Płetwa sterowa może być podnoszona obrotowo lub szybrowo. Dopuszcza się płetwy sterowe wykonane laminatu ps i es (z wypełnieniem piankowym), z drewna lub stalowe.
5. Maszt i bom muszą być wykonane wyłącznie ze stopów aluminium. Wysokość masztu mierzona od pokładu do najwyżej wysuniętego elementu masztu nie może przekraczać 10,00 m. Maszt może być dowolnie otaklowany olinowaniem stałym. Nie dopuszcza się stosowania baksztagów. Max. Długość okucia topowego – 40 cm od tylnej krawędzi masztu. Zabrania się używania masztów obrotowych. Długość bomu od tylnej krawędzi masztu do punktu najdalej odległego od masztu może wynosić max. 3,7 m. Spinakerbom może być wykonany z dowolnego materiału. Długość Spinakerbomu wraz z okuciami nie może przekraczać 3,5 m.

6. Żagle główne. Powierzchnia pomiarowa żagli głównych: foka i grota nie może przekroczyć 33,0 m² liczonej wg formuły pomiarowej i sposobu pomiaru żagli według zał.1. Róg fałowy foka nie może być podniesiony wyżej niż 8,80 m powyżej punktu przecięcia przedniej krawędzi masztu z pokładem. Lik dolny foka nie może przechodzić na zewnątrz podwęzy wantowych na kursach na wiatr.
 7. Żagle dodatkowe: dopuszcza się używanie 1 żagla dodatkowego – spinakera. UWAGA: dopuszcza się stosowanie żagli dodatkowych od roku 2008. Powierzchnia pomiarowa spinakera nie może przekraczać 45,0 m² liczonej wg formuły pomiarowej opisanej w załączniku 1.
 8. Załoga: załogę stanowią min. 3 osoby. Minimalny wiek członka załogi 7 lat.
 9. Balast: zabrania się stosowania jakichkolwiek urządzeń do balastowania wychodzących poza obrys kadłuba jachtu. Dopuszcza się pasy balastowe dla załogi i sternika.
 10. Jacht powinien posiadać przestrzenie wypornościowe umożliwiające spełnienie warunku niezatapialności.
 11. Jacht powinien posiadać zabudowę wnętrza umożliwiającą mieszkalność załogi. Za minimum zabudowy przyjmuje się:
 - Minimalna liczba miejsc do leżenia – 4
 - Minimalna powierzchnia komunikacyjna – 0,5 m²
 - Minimalna sumaryczna dłg. miejsc do siedzenia – 2,5 m
 - Minimalna wysokość komunikacyjna – 1,30 m
 - 11.1 Miejsce do leżenia (koja):

Za miejsce do leżenia (koje) uważa się sztywną płaszczyznę poziomą ograniczoną stałymi elementami jachtu, umieszczoną w jego wnętrzu. Długość koi wynosi min. 1,85 m. Min. szerokość pojedynczego miejsca do leżenia wynosi: w nogach 0,35 m, u wezłowania 0,45 m i ½ długości 0,55 m. Min. szerokość koi podwójnej wynosi w nogach 0,45 m, oraz od wezłowania do 1/3 długości 0,90 m. Obrys koi nie może być wklęsły. Przestrzeń nad kają wolna od zabudowy musi wynosić min. 0,85 m – na obszarze 0,40 x 0,40 m u wezłowania oraz min. 0,35 m na pozostałym obszarze (pomiar bez materaca). Nie dopuszcza się koi wykonanych ze stelaży obciążonych brezentem, siatką lub innych elastycznych materiałów. Koje muszą być wyposażone w materace o grubości min. 5 cm.
 - 11.2 Powierzchnia komunikacyjna:

Jest to płaszczyzna wewnątrz jachtu, której żaden z wymiarów poziomych nie może być mniejszy od 0,30 m, nad którą przestrzeń wolna od zabudowy musi mieć wysokość 0,85 m.
 - 11.3 Sumaryczna długość miejsc do siedzenia:

Za miejsca do siedzenia uważa się płaszczyznę poziomą o wymiarach min. 0,40 x 0,40 m umieszczoną wewnątrz jachtu, nad którą wolna od zabudowy przestrzeń musi mieć wysokość 0,85 m. Miejsce do siedzenia musi przylegać do obrysu powierzchni komunikacyjnej i może być fragmentem miejsca do leżenia (koi).
- Wyposażenie obowiązkowe:
- indywidualne środki wypornościowe : kamizelki asekuracyjne lub ratunkowe w ilości równej liczbie członków załogi
 - kotwica min. 4 kg z liną o dłg. min. 20 m i średnicą min. 8 mm
 - 2 wiosła o dłg. min 1,5 m każde
 - 2 cumy o dłg. sumarycznej min. 10 m i średnicy min. 8 mm
 - wiadro o pojemności min. 5l
 - kuchenka z butlą lub spirytusowa

Niniejsze przepisy wchodzi w życie z dniem 01.05.2007. Nie przewiduje się żadnych zmian przepisów do końca roku 2009.

FORMUŁA POMIAROWA POWIERZCHNI ŻAGLI

POMIARY ŻAGLI

Pomiary wszystkich żagli powinny być dokonywane bez naciągania tkaniny pomiędzy punktami pomiarowymi, po jej wygładzeniu na płaskiej powierzchni tak, aby nie pojawiły się fałdy w poprzek linii pomiaru i jednocześnie, aby mierzona była cała tkanina znajdująca się między tymi punktami.

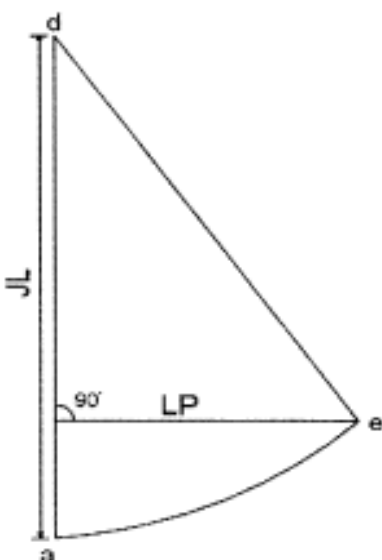
W rogach żagli pomiary będą dokonywane między przecięciami brzegów zewnętrznych żagla, ewentualnie przedłużonych, jeśli zajdzie taka potrzeba. Wszystkie inne pomiary będą dokonywane do granicy zewnętrznej liku lub krawędzi żagla.

Jeśli na liku tylnym grota, między listwami istnieją wklęsłości, pomiary prostopadłych będą brane od teoretycznego punktu, znajdującego się na prostej łączącej wierzchołki listew lub punktów ich wyjścia z tkaniny.

POWIERZCHNIA ŻAGLI GŁÓWNYCH S

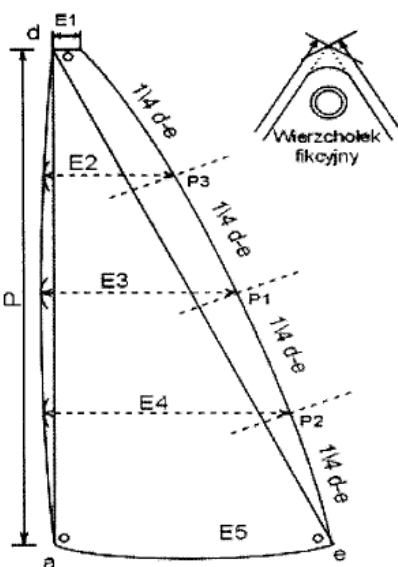
Wynika z sumowania powierzchni rzeczywistej jednocześnie niesionych przez jacht żagli głównych, przy czym do żagli głównych zalicza się żagle zamocowane na stałe przynajmniej dwoma rogami.

Powierzchnia pomiarowa fok

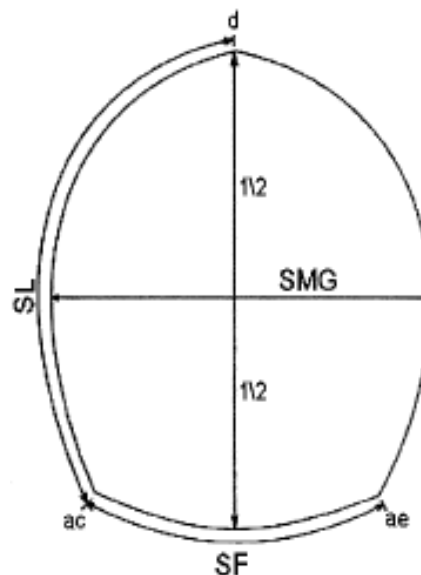
$$SMF = 0,5 \times JL \times LP$$

Powierzchnia pomiarowa grota

$$SMGV = P \times \frac{0,5E1 + E2 + E3 + E4 + 0,5E5}{4}$$

Powierzchnia pomiarowa spinakera

$$SMS = 0,82 \times SL \times \frac{SMG + SF}{2}$$